

MARNO JÁNOS

És a Béthel

RIPORTTÖRÉSEK

*Szememet marja a párafelhőben
derengő csendélet, ereszkedőben
le a hegyről, hárman betépvé, egy
tisztá kísérvél, tiszta nővel,
aki a szemét rajtunk tartja, jól van
mindenki, csak nekem nincs valami
rendben a szememmel, óvatosan
ereszkedünk lefelé az öreg
fenyőkkel szegélyezett vízmosásban,
lábujjhegyen, puhatolva a kisebb-
nagyobb szakadékokat, gondolatban
kikapom a sajtóbb szemgolyómat
a gödréből, és addig forgatom
a számban, míg meg nem gyógyul, míg
nem nyugszik meg maradéktalanul.
Nem látom, csak érzem, a Béthel mellett
haladunk el, ellenben látom ébren
a Dobrovicsné lágyan gyűrt arcát
s benne a haloványkék tekintetét,
fészkét a gyűlölet lángnyelvének,
mely sárgásan s kéken söpört végig
az alsó tagozatos gyereksereg
boglyas feje fölött. A levelek
őszi színüket kevergették, másnap
a bokám ficamodott. Látom, ahogy
visznek a lányok hazafelé, kézzel
font ölükben el a temető mellett,
nevetgélve. Elkényelmesedhettem
fájdalmamban. Szemem benedvesedett
jólesően. Jó helye szemgolyómnak
a nyelvemen, csupán arra ügyeljek,
le ne nyeljem egy botlás miatt támadt
ijedelmemben. Sem ki ne köpjem
valahogy a zegzugos vízmosás
szakadékainak egyikébe.*

*Ez nem az az út, amelyet negyven éve
a lányok tettek meg velem, balra
a temetővel, jobbra pedig a sport-
pályával szegélyezve. Ez a Béthel*

útja, és a Béthelben szörnyszülöttek
alusznek ilyenkor a nővérekkel,
akik Krisztus szeretetét tartják
ébredésükben magukban. Dobrovicsné arcát
is durván negyvenesnek képzelem,
negyvenötnek talán, mert az alatt
mégsem igazgathatott volna egy oly
jó hírű iskolát, amilyennel a
járás egyetlen más községe sem
büszkélkedhetett. De mit képzelek –
amikor látok, Dobrovicsné szőke
haját is látom a számban forgatott
szemgolyómmal, és látom a büszke,
sárga épületet, ahonnan mindjárt
az első nap kilépve bokámat
ficamítottam. Most pedig látom
kelni a napot, a fényét csupán,
a testét még nem, és a szakadékot,
amibe beteg szemgolyómat csaknem
beleköptem. Kerülünk egymásra
nézni a vasúti hídon átkelőben,
mert odaát hamar különvölünk.
Ők felemásan, mi ketten betépvé
térünk a szállásunkra, lábujjhegyen,
ahogy a hegyről ereszkedve már
hozzászoktunk. És nem beszélünk össze,
akkor sem, mikor ágyba dőlünk. Kint
a madarak élénkülnek a villany-
vezetéken. Csőrük, a szemük egész
közel a számban s a csukott szememben,
minden szavukat, úgy érzem, pontosan
értem. És ugyanezt állítja késő
reggel, ébredés után, a feleségem.
És az a szuszogó bogár a Béthel
mellett? – kérdelem. Mi van vele? – mondja, mert
hirtelen nem tudja, miről beszélek,
a feleségem, nekem pedig benne
a fülemben a bogár szuszogása,
míg a kezem a feleségem hűvös
combján, mintha egy márványlépcső márvány-
párkányán siklana fel-alá a kezem,
mondom, dolgozik az anyag, dolgozik,
viszonozza a feleségem, ránézek,
csukott szemmel, és megint a Dobrovicsné
hullámosra süttött szőke haját látom

*a fejéhez tapadni a szeptemberi
szélben, akár egy iskolafolyosó
falán, felismerhetetlen arcok között,
egy osztálytérképen. Bokád töröd,
mondja a feleségem, most lépcső jön,
nem fölfelé, hanem lefelé, azért
vigyázz, azért szólok, azért ne engedj
több kísértésnek a későbbiekben.*

